Ч. 12 Второк 18 (30) січня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

9. Засїдане з дня 27. січня 1894.

По відчитаню списи петиций забрав голос п. Комісар правительственний, радник Двору гр. Лось і відповів на дві інтерпеляциї рускиx послів: „На інтерпеляцию, внесену на засїданю вис. Сойму дня 13 січня с. р. послами пп. Антоневичем і товаришами з причини розвязаня руского віча в Дрогобичи делеґованим комісарем правительственним, маю честь відповісти:

Після урядового справозданя того комісаря наступило розвязанє зібраня задля того, що лучили ся там події, супротивляючі ся законам.

І так, вже при першім рефераті про економічне положенє руских селян справоздавець, не державчи ся предмету, вдав ся в критику діяльности одного з послів в раді державній, і се в спосіб так драстичний, що комісар правительственний видів ся приневоленим звернути увагу предсїдателя зборів, що критика діяльности посольскої не належить до порядку дневного після предложеної проґрами; в наслїдок чого предсїдатель завізвав справоздавця, щоби держав ся точно предмету.

При однїй зі слїдуючих точок порядку дневного, т. є. при рефераті про політичне положенє Русинів, справоздавець критикував поступованє Поляків, духовеньства латиньского и правительства в тім именно напрямі, що Поляки всїлякими способами старали ся виперти Русинів з їх становиск и викинути їх зі всїх автономічних тїл репрезентацийних, в чім їх попирало правительство як центральне так і краєве, що правительство польщить школи на Руси, що без всякої рациї вмішало ся до справи язикової, скликуючи до Намістництва анкету для введеня фонетики; опісля критикував і підоймав на сьміх рескрипт ц. к. кр. Дирекциї скарбу, приказуючий мабуть підвластним орґанам бачити на се, аби внесені поданя писані були в язиці рускім, чисто народнім, дальше закинув, що правительство посилає шпіґунів на греко-католицких сьвященників, що попирає духовеньство латиньске, котре против руского духовеньства аґресивно виступає, що при виборах до Ради державної в Жовкві в борбі між двома Русинами з провини правительства вийшов з урни виборчої ц. к. староста — і так дальше.

Ті жалоби представлені були в тонї так неприхильнім для ц. к. правительства, що могли піддати в погорду зарядженя ц. к. властий. Коли комісар правительственний побачив, що бесїдник в своїх підбурюючих атаках, именно на ц. к. правительство не перестає, мимо того, що поперед два рази взивав предсїдателя, аби бесїдника до порядку покликав, отже комісар правительственний видїв ся спонуканим, розвязати зібранє.

В виду представлених обставин зарядженє се було основане на постановах §. 13 закона з 15 падолиста 1867 р. (В. з. д. ч. 135), — а скоро против сего зарядженя не подано жалоби анї рекурсу, проте правительство не мало і не має причини видати якінебудь зарядженя в тій справі, а то тим менше, що лише що в недавнім часї видано інструкцию для комісарів, делеґованих до зібрань, підпадаючих згаданому законови, виказуючу докладно і точно, після закона, права і обовязки сих комісарів, котрих в сім случаю не переступлено.“

„На засїданю вис. Сойму з дня 20 січня с. р. була внесена інтерпеляция до комісаря правительственного послами пп. Окуневским і товаришами в справі розвязаня греко-кат. семинариї духовної при церкви св. Варвари у Відни і греко-кат. ґен. семинариї духовної у Львові, — в котрій панове інтерпелянти запитують: які причини спонукали правительство дорадити Коронї до виданя Найвисшого постановленя з 30 липня мин. року і як погодить правительство інтенциї висказані при креованю сих институций з розвязанем і перенесенем їх до міст провінциональних?

На сю інтерпеляцию маю честь відповісти, що сьлїдує:

Як панове інтерпелянти самі признають, істнуючі греко-кат. семинариї духовні в неоднім напрямі потребували реформи, аби могли відповісти своїй задачи і сучасним вимогам науки. Потреба реформи отже без сумнїву істнувала, вимагали єї як інтереси церкви, так і з тим найтїснїйше звязані інтереси державы, а вкінци і інтереси руского народу. Длятого отже правительство постановило перевести реформу. Провідною гадкою сеї реформи було основати менші диєцезальні семинариї, підчинені безпосередному дозорови зверхника кождої диєцезиї, в котрих руска молодїж, приготовляючи ся до стану духовного під точним наглядом власних руских епіскопів і верховників, лучше буде могла виобразувати ся на сьвященників, вірних католицкій церкви, свому покликаню і своїй народности — а остаючи в безперестанній стичности з суспільностию, посеред котрої трудити ся буде покликана, найде більше нагоди до пізнаня і зрозуміня потреб сеї суспільности.

---

12)

Похатник.

(Повість з американьского житя — О. Руппіюса.)

(Дальше).

— Відомкніть менї двері від сїний, що зараз коло дверий від вашої комнати — сказав похатник тихо — я хотїв би з вами дещо поговорити та не хочу зараз гримати ся по цїлім домі — а мурини сплять, як ті щури.

Гельмштедт, хоч трохи здивований сею несподїванкою, послухав старого і незадовго увійшов похатник на пальцях до комнати.

— Не гнївайте ся на мене, що я вас так пізно розбудив — сказав він і присунув собі крісло до огню — але я вибираю ся завтра звідси трохи дальше на полудне на кілька недїль та хотїв би ще поговорити з вами таки у вашім власнім інтересї. Вам то буде чей байдуже, коли не доспите якої пів годинки?

— Я буду з вами говорити хоч би й цїлу ніч, коли хочете — сказав Ґельмштедт — але насамперед позвольте собі подякувати; я вже від давна хотїв з вами де побачити ся, щоби вам зложити мою подяку.

Ицко кивнув лиш головою, а відтак подав Ґельмштедтови руку та сказав: Подяка подякою, але ви вже раз давнїйше самі підсунули менї гадку, бо сказали, що жид не робить нїчого без профіту, а на самій подяцї я не зароблю нїчого. Дасть Бог дочекати, то побачите, чи то у вас були лише пусті слова, чи що більше.

— Коли маєте щось на думцї, то кажіть відразу — сказав на то Гельмштедт і сїв знову на своїм давнім місци — можете від мене жадати всего, що годить ся кождому честному чоловікови.

— Все покаже ся, але тепер поговоримо о чімсь иншім. Чи пан Еліот говорив вже з вами о вашій роботї?

— Говорив, але правду кажучи, я ще сам не знаю, як я дам собі раду; я так совсїм не знаю тутешних відносин, що скоро лиш о тім подумаю, то менї здає ся, що менї лежить тяжкий камінь на серци.

Ицко кивнув знов головою. — Коли ви не знаєте, то я вам дам раду — сказав він — а ви зараз будете все знати.... я о вас не боюся; але на то ще час, аж я назад верну. Тимчасом перегляньте собі книжки і папери, що-б ви все точно знали, де й чого вам не стає, а відтак поговоримо о тім більше. Тепер скажу вам лиш кілька слів о загальних відносинах, а відтак ви скажете менї, як ви думаєте. — Старий погладив ся поволи рукою по вихудлім лици і замовк на хвильку, мов би розважав, з чого єму починати. — Ви мабуть вже чули — почав він наконець говорити — що місцем, де сходить ся вся американьска торговля, єсть Ню-Йорк. Місто се заосмотрює цїлий край у все, що привозить ся із заграницї, і звідтам спроваджують собі головно полудневі сторони все, чого потребують, і одїж, і обув, і домашну обставу та прилади господарскі, котрі виробляють у нас на півночи. За то вся бавовна, тютюн і другі продукти з полудневих сторін ідуть по найбільшій части на продаж, або до дальшої пересилки до Ню-Йорку і лиш через ту подвійну торговлю з просторими, полудневими сторонами — став Ню-Йорк тим, чим єсть нинї. О стілько було би вже все добре, але серед тих обставин показує ся і велика небезпечність та многі темні сторони. Полудневий край лежить далеко від Ню-Йорку, а з тутешними купцями можна робити інтереси лиш на довгий кредит. Але знов і трудно знати докладно та мати на то докази, як стоять тут деякі доми торговельні. Люде тут, бачите, навикли до житя, котре богато коштує, та до всїлякої розпусти а неодин, котрого в якусь пору уважали за зовсїм певного чоловіка, зруйнував ся опісля до трох місяців, а купцям в Ню-Йорку, котрих кридитом він ще лиш держав ся, навіть і не снило ся о тім. В полуднево-західних сторонах попропадали вже такі суми, що були би захитали неодним домом торговельним, коли-б страти не були порозділювані. Я мав шурина в Ню-Йорку, котрий проти моєї ради зачав був робити інтереси з кількома тутешними купцями, вложив в інтерес мій власний, гірко запрацьований гріш і до року ми оба збанкротували. Мій шу-

Сему заложеню не відповідала ані греко-кат. семинария ґенеральна у Львові, котре то заведенє, згромаджуюче у себе питомців зі всїх диецезий, було так велике, що не могло було належито бути наглядане, наслїдком чого бували соблазняючий розлад і непорозуміня, — ані також істнуюча у Відни при церкви св. Варвари греко-кат. семинария духовна задля того, що рускі епископи, не маючи безпосередного нагляду над тим заведенєм, за належите веденє тогож не можуть бути одвічальними. Увзглядннити також годилось, що заснованє окремих семинарий в кождій диецезії вимагає значних коштів, а проте годилось також розважити квестию, чи ложенє кромі тих коштів ще значного видатку на дальше утриманє греко-кат. семинарії у Відни з огляду на теперішні відносини було би оправданим.

Як панове інтерпелянти по правдї підносять, основанє греко-кат. семинарії духовної при церкви св. Варвари у Відни мало передовсїм на цїли забезпечити греко-католицкій церкви кандидатів до стану духовного з висшим образованєм — а при тім з випробованим почутєм католицизму і патріотизму австрийского, кандидатів уздібнених до займаня висших посад в ерархії греко-кат. церкви. Однак показало ся, і то вже від довшого часу, що при обсадї посад того рода стрічалась трудність, походяча з браку відповідних кандидатів; показалось також, що се заведенє так само і під взглядом патріотичного виховання питомців не давало достаточної поруки, позаяк стверджено, що також і вихованцї сего заведеня підчас своєї дїяльности духовної в Галичинї, находились межи елементами, котрі підпирали змагання, не причиняючі ся зовсїм до скріпленя католицизму і патріотичних чувств.

З огляду на ті зарівно для церкви як і для держави важні обставини, правительство набрало пересьвідченя, що поносячи значні кошти на основанє диецезальних семинарий, не могло би оправдати так само значних видатків на дальше утримуванє греко-кат. семинарії у Відни. Но аби греко-кат. духовеньству запевнити і на дальше то добродійство, яке єму висьвідчено основанєм згаданої семинарії, а греко-кат. церкви забезпечити достаточне число сил з висшим образованєм, правительство постановило рівночасно з фонду релїґійного установити певне число стипендий для греко-кат. кандидатів до стану духовного, щоби ті, котрі бажають образуватись і мають відповідні здібности, могли посїщати висші богословскі заведеня наукові в краях монархії або за границею.

Ся а не инша єсть цїль зарядженої реформи, а правительство не сумнїває ся, що та цїль під сьвітлою управою руских епископів буде осягнена і руским народом, з виключенєм всяких блудних інтерпретаций, в сей а не инший спосіб буде оцінена.

З порядку дневного ухвалено в другім і третім читаню право побору громадї Краківця від 1894 до 1899 оплат громадских від напитків від лїтра горівки по 10 кр., а від гектолїтра араку, руму, сливовицї і пуншевої есенциї по 4 зр., так само від меду, а від пива по 1 зр. — Справозданє в справі засадженя деревами видм в Ниськім повітї, передано комісиї господарства краєвого. — Право оплат митових признано між иншими: Радї повітовій в Снятинї на дорогах повітових з Залуча до Рожнова і з Заболотова до Рожнова; Радї повітовій в Стрию від мосту на Опорі в Гребенові; Радї повітовій в Камінцї Струмиловій на дорозї повітовій Задвірє-Гїско.

Без дискусиї принято в третім читаню ухвалені на посьлїднім засїданю закони, надаючі право вибору членів рад міских у Львові і Кракові: технїкам і кандидатам нотарияльним, а також в Кракові й маґістрам фармациї.

Дальше наступило справозданє комісиї буджетової в справі закупна реальностий на цїли шпитальні і що-до кредиту на чинности приготовляючі до будови клїнїк недуг внутрішних і хірурґічних. Комісия вносила: 1.) Сойм затвердить контракт заключений Видїлом краєвим дня 21 падолиста 1893 з п. Шімсеровою о купно єї реальности і удїлить Видїлови краєвому надзвичайного кредиту на 1894 р. в сумі 41.000 зр., а то: 1) на виплату цїни купна 25.000 зр.; 2) на кошти адаптациї і розширенє реальности на павільон для заразливих недуг суму 16.000 зр. — II.) Сойм затвердить вставлений до прелїмінаря буджету на 1894 р. кредит в сумі 3000 зр. на чинности приготовляючі, уложенє проґрами, пляну і кошторису будови клїнїк внутрішної і хірурґічної, лябораториї і кухнї. Внесеня ті ухвалено без дискусиї.

Перегляд полїтичний.

Справа реформи виборчої в долїшно-австрийскім соймі не поступила ані о крок наперед. Одна часть більшости соймової ставить — як каже Presse — такі жаданя, на які правительство нїяк не згодить ся. Антілїберали грозять абстиненциєю а референт лїберальної партиї грозить знов, що зложить реферат, коли би засаду заведеня безпосередних виборів відкинено.

Presse записує вість зі Львова, після котрої за ініциятивою пос. Романчука ся відбули збори руских послів до Ради державної і до сойму, а на котрих то зборах мало рішити ся, яке становище має заняти руский клюб в Радї державній супротив славяньской коалїциї. Формальної ухвали в сій справі вправдї не було, але більшість зібраних заявила ся против приступленя руского клюбу до славяньской коалїциї.

Оригінальних способів ужив цїсар Вільгельм, щоби заявити кн. Бісмаркови свою прихильніст. На знак помиреня післав єму насамперед власноручне письмо і кілька фляшок старого вина, а тепер, як доносять нїмецкі часописи, післав єму кілька лїктів сукна на новий мундур. З цїсарем Вільгельмом кн. Бісмарк помирив ся, але з канцлером Капрівім здаєсь, що нї. Декотрі часописи, що правда, доносять, що ґен. Капріві конферував з кн. Бісмарком в Берлинї аж три чверти години, але орґан ґен. Капрівіого Nordd. Allg. Ztg. мовчить о тім. Здає ся отже, що ґен. Капріві їздив до кн. Бісмарка з візитою, але той єго не приняв.

Французи здобули в глубинї Африки важне для кольоніяльних відносин місто Тімбукту. Місто се лежить на полудневім краю пустинї Сагари, на лївім березї ріки Ніґер. Здає ся, що з часом загорнуть Французи тим способом цїлу західну часть Африки, де тепер находять ся Марокко і французскі кольонії над Сенеґалем.

Новинки.

Львів дня 29 січня.

— **Забави.** Руска Бесїда в Перемишли устроює ще 4 вечерки, 10, 17, 24 лютого і 3 марця. Видїл перемиской рускої бурси дає дня 5 лютого вечер з танцями в сали міскій. Вступ 1 зр. 50 кр., для 3 осіб 4 зр., для 4 осіб 5 зр. — Руска читальня в Золочеві устроює 4 лютого вечерницї в домі п. Швагра. Вступ 70 кр., для родини 2 зр.

— **Селяньска забава.** Господар з села Р. в долиньскім повітї, Яць К. зарізав в осени ве-

---

рид взяв був собі то так дуже до серця, що як положив ся, так і більше вже не встав; єго донька мусїла шукати собі якогось способу до житя, але попала ся в злї руки, а коли почула по собі наслїдки, сама собі смерть зробила. Мого шурина малого синка, того самого, що ви єго виділи в Ню-Йорку, взяв я до себе, та й я сам взяв ся, як двацять лїт тому назад, ходити з товаром по хатах. Але не об тім хотів я говорити; — говорив старий дальше — самі впрочім зрозумієте, що ню-йоркскі купцї мусїли вже раз о тім подумати, як би то забезпечитись від таких страт, котрих нераз мимо найбільшої осторожности годї було уникнути, та як би то можна знати, як стоять тутешні давні купцї й що они роблять, а відтак, яким би способом можна мати певні вісти й о них. Не оставало нїчого, лиш завести надзір у всїх полудневих і полудново-західних сторонах, розуміє ся, потайком, коли то мало на що придати ся. Нехай на ту справу хто, як хоче, дивить ся, а всеж-таки не єсть то нїчого иншого, як лиш конечна оборона власних інтересів. О скілько знаю, постарали ся о то вже кількох знатнїйших купців з Ню-Йорку, а для чоловіка розумного, для такого, на котрого можна би спустити ся, що він на все буде мати око, нема лїпшої нагоди, як та, щоби забезпечити собі будучність. Він може увійти в тїсну звязь з найпершими купцями на всходї, може з часом, коли познакомить ся точно зі всїма відносинами, отворити свій власний інтерес, що навіть для єго становища було би конче потрібним, а потрібна на початок рада певно би знайшла ся.

Коли бесїда зійшла на сю послїдну гадку, підняв Гельмштедт голову. — Ну, і що-ж дальше? — відозвав ся він, коли похатник перестав говорити.

— Ну, я хотів би почути вашу гадку, що ви на то скажете.

— Значить ся, що то я маю бути тим розумним чоловіком, на котрого можна би спустити ся.

— Ви би могли ним бути; о тім, що ви ним маєте бути, нема й бесїди.

Гельмштедт потер ся рукою по чолї. — Я волїв би — відозвав ся він надумавшись через хвильку — щоби ви Ицку таки по просту менї сказали: „Я думав, що зроблю з вас добре оруде для нас і длятого поміг вам видобути ся з біди, але от лиш на стілько, щоби ви показали по собі, який з вас чоловік; я вас і длятого, коли ви научили ся, чого вам було потреба, вислав сюди в полудневі сторони, щоби ви тут без всякого підозріня познакомились зі всїма тутешними обставинами, а тепер припускаю, що ви сповните моє ожиданє".

— Правду кажете, паноньку — потакнув похатник — а коли-б і так було? Я рад тому, що ви такі здогадливі та додав би ще лиш до того, що ви своєю паньскостию як би сотворені для полудневих сторін, а своїм характером, на котрий можна спустити ся в прикрих хвилях, ви зовсїм такий чоловік, якого нам потреба. Може бути, що таке дїло буде вам тепер здавати ся немилим; але то, бачите, таке, що кождий з него зробить то, чим і він сам. Підлий чоловік зробить з него шпіґуньство, инший буде тихцем поправляти в своїм окрузї відносини торговельні, буде як той огородник обтинати нездорове галузє, щоби здорове набирало тим більшої сили.

— Може бути Ицку, — перебив єму Гельмштедт, покивуючи звільна головою — що ви й добре думаєте, але я побоюю ся, що ви не знайшли в менї такого, якого вам потреба. Жадайте від мене, щоби я вам робив цїлий рік лиш за саму страву, а я охотно на то пристану, скоро лиш зроблю вам тим яку прислугу; але я не до такого дїла, про яке ви говорите, моя цїла натура тому противна.

— Я то собі й думав, що то так буде — сказав старий, — але менї видить ся, що у вас за богато розуму, як щоби ви тому довго противили ся, і я би рад, щоби ви то собі добре розважили, аж я поверну. А щоби ви все добре знали, то я вам ще й щось иншого скажу. Вас приняли тут так щиро, що ви тим більше як вдоволені. Так само приняли би вас тут в кождій иншій родинї, бо нїгде на сьвітї нема на око щирійших людий як богаті плянтатори та купцї в полудневих державах. Але на тїй поверхности й все кінчить ся. Дайте ви лиш по собі пізнати, що ви не тикий, за якого вас уважали, то станете завтра без хлїба, бо ви вже для них нїчим — дивіть ся самі, що з вами тогди стане ся. От ви хоч би й в сїй родинї стоїте ніби то на рівнї зі всїми, а нехай лиш они раз вас приловлять на тім, що ви з донькою розмавляєте сьміливійше, хоч би лиш так, як то собі тут позваляють що дня молоді Американцї з сусїдства, то ви побачите зараз, яка велика різниця межи ними а вами, чоловіком, що нїчого не має, що навіть не єсть Аме-

лику і товсту свиню, мясо продав, а солонину (яких 40 фунтів) зашив у мішок і поставив у коморі. Прийшли теперішні мясниці, значить пора, коли солонина (або як в долиньскім кажуть: сало) дуже придало би ся. Тимчасом склало ся так, що... — ні, то треба оповісти з кінця. Дня 21 січня в неділю с. р. сидів собі Яць К. у коршмі. Випив, що було, тай балакає з Юрком. і Гринем. Аж приходить Василь купувати горівку, бо у Михайла М. забава і вже одна фляшка горівки минула ся — то він прийшов по другу. Купив горівку тай кличе за собою Яця і Гриня і Юрка на забаву. Лише Юрко не хотів іти, бо він горівки не пе, а инші пішли. Отже у Михайла М. настала велика забава. Жартують, балакають і горівку пють. І каже Яць К. до двох Василів: „Як ви мені потрафите з моєї комори принести сало в мішку, то я ставлю бочівку пива і три літри горівки, а як не принесете, то виставите. Добре! Ідуть оба Василі під Яцеву хату. Жінка Яцева спить. Тяжко до комори добути ся, бо она аж через сїни. Якось отворили они замок при дверех до хати пішли до комори, взяли сало і поставили в сїнех. Ідуть потім під вікна і кличуть: Ганко, Ганко, а дома Яць?“ — Нема, каже Ганка. „То пусти нас до хати“ — каже оден Василь. Чує Ганка, що то голос брата першого її чоловіка, — пустила обох Василів до хати. Посиділи они троха, а потім вийшли і сало забрали та пішли на забаву. По хвили вийшов хлопець Ганки за ними, дивить ся, а комора отворена. Каже мамі, мама до комори, а сала нема. Чимскорше вбула чоботи і гайда за обома Василями. Біжить, здогонила їх під хатою Михайла. Они в хату і она в хату. Стала плакати голосами: „Вороги злодії, на що-сьте вкрали мені працю“. Така бабска мова не подобала ся Василеви М. і він вибив Ганку по зубах. Бачить Ганка, що не жарт, сїла тай дивить ся. А ті вороги зачали її сало їсти, їсть кождий, кілько хоче. А потім ще й варили і смажили то сало. Остало ся в мішку ще кілька фунтів. Жаль було Яці за салом, так жаль, що й сказати не можна. От она справила гостям дві літри горівки і взяла собі ту решту сала тай пішла до дому. З превеликого жалю за салом та й з того, що Василь М. не жалував на неї свого кулака, Яциха зараз занедужала, а Яць прийшов до хати аж у понеділок, також збитий, як мішок від муки.

— **Дивне завіщанє.** У Відни померла „дама з трупячою головою“. Так звали в одній дільници Відня паню С., бо она так мальовала ся, що виглядала як мертва. Тепер отворено її завіщанє. У нім записала она половину свого маєтку свому синови, а другу половину своїй — кобилі Фуріозі, котру любила так само як сина. На тій кобилі їздила она через 12 літ на спацери, отже тепер за се та Фуріоза жиє у такім гаразді, як жаден кінь на сьвіті. Небіжка описала докладно, що давати їсти кобилі, як її мити, як чистити, убирати, яка стайня її має бути, як її лічити в потребі на кольки і т. п. Коли би копії дізнали ся, що одна з їх роду стала такою великою панею, то дуже завидували би їй....

— **За богато зубів.** Gazeta lekarska описує оден припадок, що у 12-літного хлопця вийнято з обох щок 120 до 150 зубів. В півтора року по тій операциї горішна щока з правої сторони і цїла долішна дуже згрубіли. Зроблено знов операцию і вийнято 150 збитих в купки зубів, причім у мягкій тканцї найдено богато нових зародків зубових.

— **Бідаки і вівцї.** Оден швабский війт здавав справу з візитациї у своїм селї і написав так: „Нині звиджувала докладно вся зверхність громадска стайню овечу і заклад бідних; вівцї і бідні заявили, що зовсім вдоволені зі свого житя“.

— **Маляр без рук.** Про малярів, що не мають рук і малюють ногами, можна нераз чути, але про такого, що зубами малював би, мабуть ніхто не чув. А у Брістолю в Англії тепер виставлені малюнки такого маляря, котрі всїм дуже подобають ся. Бувши хлопцем той маляр показував великий талант до мальованя, але его стрітило нещастє; при одній випадку на зелїзници стратив він руки і з того часу привик так зручно тримати кисть (пензель) у зубах і малювати, що тим способом заробляє собі тепер на вигідне жите.

— **Роздертий тиграми.** Сими днями склала ся в Атенах у менажериї Монтенеґра страшна пригода. У тій менажериї був німецкий перемогжець звірів Лавро Міллер, що з дикими звірями показував штуки перед людьми. Вже підчас проби кинулась тигриця на него, але він ударив її сильно батогом і она відступила ся. Аж підчас представленя, коли Міллер зайшов до клітки тигрів, три тигри кинули ся відразу на него, поздирали єму мясо з костий а пазурами залізли аж у легкі. Син властителя менажериї розігнав дручком диких звірів, але Міллер зараз помер.

Всячина.

— *Єгипетске запаленє очий.* Проф. др. Фукс у Відни, що недавно тому вернув з Єгипту, мав відчит о єгипетскім запаленю очий, і доказував, що ся заразлива недуга, була звістна в Єгипті вже в глубокій старинї. На то вказують многі фляшчинки на каплї і слоїки на масти, які знаходять ся при муміях а відтак також рецепти на папирусї відкритім в Єгипті німецким ученим і повістеписателем Еберсом. Та й тепер ще ширить ся та недуга дуже сильно по цїлім Єгипті. Оден француский лїкар станув був собі недавно на розї якоїсь улицї в Каїрі та між 100 переходячими коло него людий начислив 20 таких, що в наслїдок сеї недуги ослїпли зовсїм 10 таких що були слїпі на одно око а 20, що мали єгипетске запаленє. В шпиталях єгипетских недужають на се запаленє мало що не всї недужі, сторожі й арабскі лїкарі. Причину такого ширеня ся сеї недуги добачує др. Фукс в тім, що раз переносять її мухи з недужих людий на здорових, головно на дїтий, відтак в тім, що в Єгипті люди дуже нехарно ходять коло себе, а наконець і в тім, що там взагалї люди суть склоннїйші до сеї недуги.— У нас, як звістно, недужають на ту слабість найбільше жиди, котрі преці також були колись в Єгипті.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 29 січня. Помер тут кн. Николай Естергазий.

Будапешт 29 січня. Поліция розвязала збори славяньских робітників в Будапешті, позаяк предсїдатель мимо заказу репрезентанта поліциї заєдно говорив по чески. У кількох робітників знайдено множество друкованих письм і підбурюючих пісень.

Ціріх 29 січня. Яких 150 Італїянців, що вертали із зборів, прийшло під проводом якихсь Німців перед італїяньский консулят і повісили там червоні хоругви на герб італїяньский та напись: „Месть за сицилїйских братів.“ Поліция арештувала кількох демонстрантів і зробила порядок. Здає ся, що сю демонстрацию викликали німецкі анархісти.

Петербург 29 січня. Цар занедужав тяжко на інфлюенцу, а рівночасно дістев і запаленя легких в долїшній части правого крила. Теплотя тїла в суботу в ночи була 39·6 степенів.

Білград 29 січня. Урядова ґазета оголосила королевский указ, контрасиґнований мінїстром справедливости, котрий надає амнестию бувшим мінїстрам з кабінету Авакумовича і застановляє дальше судове поступованє.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особові			
Кракова	3 01	10 41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6 44	3 20	10 16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6 54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10 36	3 31	10 56	—
Стрия	—	—	10·26	7 21	3 41	8 01
Белзця	—	—	9 56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особові			
Кракова	3 08	6 01	6·36	9·41	9·35	—
Підволочиск	2 48	10 02	6 21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 10	—	7 11	7.59	12 51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8 16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, цїни їзди і тариф у форматї книжочкові і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannesgasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізволяють, можна також засягнути інформаций що до рецнти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского, він ріжнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

риканцем; они вам то зараз покажуть. Беріть же собі на розум, я вам то все лиш длятого говорю, щоби ви пізнали тутешний ґрунт і не робили собі пустих надій на власну шкоду.

— А коли я мимо того скажу, що нї, що тогди?

— От лягайте та висміть ся, а завтра по дни придивіть ся тому дїлу.

— Заждіть бо, Іцку, чи ви хочете мене тим напудити, що мене звідси відправлять, що я вірячи на слїпо остану ся тут в чужім краю без всякої помочи, і хочете мене тим змусити, щоби я пристав на то, що ви менї предкладаєте?

— Та не запалюйтесь, панонъку, лїпше говорити спокійно — сказав старий і встав. Скоро ви так само будете ще думати, коли я поверну, то видко, що я за богато спускав ся на вашу розвагу й вашу предприємчивість і ми розійдемо ся. А схочете вернути назад до Ню-Йорку, то знайдесь на то спосіб, а тогди побачите, що не було ніякого змушуваня. Добраніч!

— Іцку, не гнївайтесь — сказав Гельмштедт встаючи, — можу вас завірити, що....

— Дайте спокій з пустими словами, з котрих так само нема нічого як і з подяки — сказав похатник ідучи до дверий — розважте собі спокійно завтра. Менї видить ся, що то ніяка нечесть недопускати до обманьства і крадежи. По Новім році я ще раз до вас навідаю ся.—Сказавши то він вийшов і зараз по тім було лиш чути его кроки коло дому. Гельмштедт замкнув двері і ляг спати, але довго ще не міг заснути. Він то вже давно міркував собі, що старий не з самої лиш чоловіколюбивости заняв ся так ним в Ню Йорку, а відтак виставрав ся єму о теперішну посаду та прислав гроші на дорогу; він готов був віддячити ся єму за то після своїх сил, — але чи-ж мав запродати ся на шпигуна? А хоч би й найлїпше дивив ся на цїлу справу, до котрої взялось би зараз десять инших, що хотїли би забезпечити собі будучність, то все-таки головним условем дїла було би шпигуньство, а він міркував по собі, що волїв би марно згинути, як до того взяти ся. Хоч би жид, що не міг зрозуміти его відразу лишив его серед незнакомих єму відносин і зовсім без всїлякої ради, то він би все-таки старав ся в який небудь спосіб сповнити свою задачу, котрої підняв ся, а проче лишив би судьбі. Аж якось лекше стало єму на серци, коли так собі роздумав. Думав ще о замітках Іцка що-до характеру полудневих Американцїв. Перед его очима стануло сьвіже, миленьке личко Олени, як то оно усьміхало ся з цїлою щиростию до него, коли она завізвала его, щоби він рано поїхав з нею — хиба-ж то дїйстно лиш длятого ніхто тому не противив ся, що він в очах родини стояв так низько, що не було его чого бояти ся і не потреба було противитись? Він видів перед собою її веселї чорні очи і добачив в них знову той вираз, від котрого єму так мило зробило ся на души; она стояла перед ним, а коли він засипляв та ще й в снї показувала ся єму.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.